

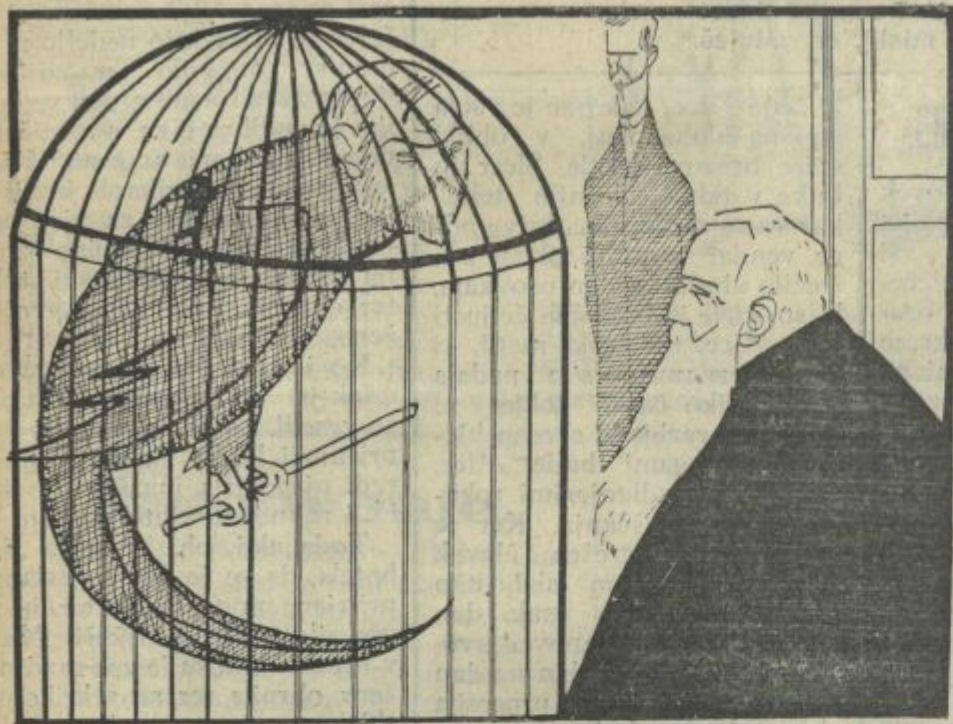
Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
Cena oglasom: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. — 90, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 25. junija 1925.

št. 26

Naš dični „baja“ ima papagaja.

To, kar je na desni,
je naš dični baja,
a na levi ima
v kajbi papagaja.

Prej je bil na prostem
in vam je razgrajal,
zdaj je kot kanarček,
se ne bo več vsajal.

Če zažvižga Pašič,
Radič ga posname,
kadar „stric“ zapoje,
peti Radič jame

Če tako gre dalje,
znan bo govoriti —
škoda res ga bode
kdaj še izpustiti.

Potnikova pesem.

Neki popotnik se je vstavil v vaški krčmi, ter si postregel z dobro jedačo in pijačo. — Ko je pokosil, je krčmar zahteval, da plača.

»Ali jaz nimam denarja«, mu pravi gost, — pa vam bom v zahvalo in plačo zapel eno pesem, jaz znam peti najlepše na celem svetu.

Krčmar mu je odvrnil, da hoče denar, da mu za petje in za pesmi ni mar.

»Ali če zapojem tako, da

Vam bo vgajalo — jo bode sprejeli mesto denarja?« je vsiljeval gost.

»Da«, je odvrnil krčmar, gotov, da mu nobena pesem ne bo po volji.

In res je gost zapel več pesmi, katere niso bile vseč krčmarju, — slednjič pa je vzel iz žepa denarnico ter jo kazal krčmarju, pri tem pa začel peti ono znano, ki jo v Italiji zovejo »Potnikova pesem«: »Z roko sezite v možniček in gostitelja plačajte«.

»No, ali se vam ta tudi ne

dopade?« je vprašal krčmarja. —

»Ah, da gotovo«, je le-ta v naglici pritrnil. — »No tedaj ste pa plačani«, je rekel potnik, vtaknil možnjo v žep in odšel.

V APOTEKI.

»En gram arsenika, ne to vam ne smem dati... Če ga eventualno rabite za umoriti koga, tedaj raje kupite revolver, teh lahko kupite tudi sto«.

V soboto dne 27. junija ob 8. in pol zvečer in v nedeljo dne 28. junija ob 17. uri popoldne bodo igrali člani Dramatičnega društva v Gorici pod vodstvom g. Bratuža v dvorani g. Bratiče v Ajdovščini dramo Franceta Bevka v treh slikah „SMRTNA POTEZA“ in A. Čehova komično enodejanko „Snubač.“

Gorica, 25. junija.

Po pravici povedano, da je Čuk zadnje dni malo v zadregi, kako naj piše. Nekateri slovenski in neslovenski listi, so pričeli zadnje čase pisati oblastim tako po godu, da so se te premnogokrat odločile, pobrati vse izvode in jih hraniti v hvaležen spomin. Tega načina pisanja se Čuk izogiblje ne radi tega, da ne bi hotel oblastim ustreči, ampak zgolj iz prirojenega čukovskega napuha, da tudi čitatelji kaj dobe od zapsanega in ne samo oblasti. Nekateri časopisi prakticirajo navado, da prvo izdajo posvetijo oblastim nato naredijo drugo malo spremenjeno izdajo, tisto pa posvetijo občinstvu. Čuk se tudi te navade ne misli oprijeti, zato se pa nikoli ne praska tam, kjer ga najbolj srbi.

Sicer bi pa danes nič čudnega ne bilo, če bi se Čuk, ki je črn razmišljajoč revolucionar, če ne celo anarhist (pri svoji sovi ne), napisal kaj, kar bi oblastim ne bilo povšeči. Saj sta se celo Giunta in Mussolini sporekla, daš bi kdo mislil, da je to laž, neresnica in nemogoče.

Giunto je namreč jezilo, zakaj ni vnanja politika aretirala celo Jugoslavijo in jo vtaknila v žep. To bi bilo namreč po njegovem receptu. Seveda, dejal tega ni. Očitno je samo luko Baroš. Pa tudi tega si ni dal Mussolini dopasti, kakor bi dejali in je pikro zavrnil, da so onkraj Snežnika Slovani in da ni mogoče vedno samo z veliko žlico jesti. Če je Giunta zadovoljen, ne vemo. Čuku se zdi, da je lažje hiše zažigati kot diplomatskim potom dobivati zemljo.

Če povemo še, da so opolnoči končali zadnjo sejo parlamenta in šli domov, ter da šepetajo celo o bodočih volitvah, smo povedali že preveč, ker volitev skoro gofovo ne bo. Pač pa se vrši fašistovski kongres, o katerem Čuk ne vé drugega, kakor da so vsi oblekli črne srajce za ta dan; o tem vsaj časopisi najvestneje poročajo.

Kar Čuka najbolj zanima je to, da se je ptič Amundsen povrnil s severnega tečaja živ in zdrav, to se pravi, da mu je precej grenka predla, in da so

nekateri člani ekspedicije pustili na severu po več kilogramov svoje teže. To pa je treba razumeti tako-le: Na sever so prileteli v dveh zrakoplovih. Eden je postal neraben in so ga pustili belim medvedom in pingvinom, da se mu bodo čudili. Vsi možje so morali na en zrakoplov. Možje pa bi bili pretežki, zato so zmetali nekaj kg. svojega mesa in masti proč. Časopisi, ki poročajo o tem, se ne zmislijo na to okolnost.

Ko so prihтели na severni tečaj, niso našli niti lope, niti gostilne, niti mize, niti stola, da bi pristali. Zato so se vjezili nad toliko negostoljubnostjo severa in poleteli dalje. Saj so se pripravljali že eno leto in so severnjaki morali biti obveščeni. Niti s plakati niso pozdravili njih prihoda. V tem slučaju bi se pa vjezil, če bi bil sam

Čuk na palci.

—«»—

Dvoumno.

Pikec je srečal prijatelja Cmoka, ki je nosil črn trak okrog rokava.

„No? Trak imaš okrog rokava?“

„Moja tašča mi je pred osmimi dnevi umrla.“

„Tako? Jaz sem pa mislil, da žaluješ.“

Čevljar in njegova žena.

Čevljar Luka je bil človek majhne rasti, suh kakor treska in klepetavega jezika kot vsi čevljarji. Pod velikim rudečim modrim nosom mu je pogajalo par sivih, na vse kraje štrlečih brk, pod katerimi so se rastezala široka brezoba usta. Na kljukastem nosu je imel nataknjena napol razbita očala, kuštrasta glava se mu je venomer tresla, kot šiba na vodi.

Čisto drugačna pa je bila njegova boljša polovica, strah in groza čevliarja Luka. Bila je debela, skoro tri pedi večja od moža, mišičastih rok, ter neznanisko rdega obraza, na katerem je bilo več živalskega kot človeškega, zato ni čudno, da je Luka — seveda skrivaj — trdil, da je njegova žena ustvarjena iz hudičevega repa.

Pred tem satanom v človeški obliki je Luka čestokrat neznanško trpel. Kakor ponižni sluga, da, kakor suženj je moral delati in streči svoji ženi. Nič se ni smel pritožiti, celo za najmanjši vzdihljaj je bil ostro kaznovan.

Gorje, ako se je pa Luka tako daleč spozabil, da je v doma prekršil kak zakon svo-

je žene Mice, tedaj se je vsula strašna ploha nanj, v obliki stare brezove metle. Sicer je Luka v takih slučajih tekel, kar so ga nesle suhe, krtno noge, vendar se mu ni nikdar posrečilo ubežati grdih psovkom, ki so letele iz brezobih čeljusti žene Mice, ter težki metli, ki je z neznanško silo padala nanj, toliko časa, dokler ni Luka ves razbit in skesan klečal pred nogami hude Mice, ter jo s povzdignjenimi rokami prosil odpuščanja. Ker je bil pa Luka grešen človek vdan raznovrstnim slabostim tega sveta, ter je vsak dan večkrat prelomil zapoved svoje žene, zato se je dan na dan ponavljala slovesna procesija okrog njegove bajte, pri kateri je vselej Luka prav goreče molil: šibe in metle, reši nas o Gospod!

Tako se je zgodilo, da je kmalu cela vas vedela, kako se ubogemu Luku godi, odkar je bil dal ženi svoje hlače. Nekateri pametnejši so pomilovali starega smolarja, a drugi so se norčevali iz njega, češ da je strahopetec, ker se pusti strahovati od svoje žene.

Vselej, kadar se je Luka skrivaj zmuznil svoji ženi, ter šel v vas h krčmarju na glazek grenkega, so že sedeli njegovi prijatelji ter se norčevali

iz ubogega Luka, da se je vsa družba na vse pretege smejala. To je sicer zelo jezilo »sušter bleka«, toda pomagati si ni znal.

Nekoč mu pade dobra misel v glavo. Napravil se je zelo dobrega ter je boječe stopil pred svojo ženo, kateri je ponižno razodel svojo sramoto. Pripovedoval ji je, kako se vsi ljudje norčujejo iz njega, ter da ako pojde tako naprej, si še v cerkev ne bo več upal.

»Draga Mica« ji je rekel. »Priznam, da si po božji in človeški postavi moja žena in imaš prav, da me strahuješ in učiš prav živeti, zato ti danes slovesno obljubim, da ti bom odslej pokoren v vseh stvarih, ako mi izpolniš mojo edino željo! Da napravim konec sramote, ter zavežem usta vsem, kateri se norčujejo iz mene, te prosim, da v nedeljo, ko bodo šli ljudje od maše, zopet napraviva običajno procesijo po vasi, toda s tem razločkom, da pojdeš ti naprej in jaz za teboj.«

Žena je molče poslušala svojega moža, ter je po daljši pridigi vendar privolila, da naj se zgodi tako, kot on želi, da bo s tem njegova zakonska čast oprana.

Ko je prihodnio nedeljo minulo sv. opravilo ter so se ljudje ravno vsuli s cerkve, se jim je mudil smešen, a resničen prizor. Čevliarjeva žena Mica je vsa zasopla priletela iz hiše ter bežala po vasi, za njo pa je dirjal Luka ter močno vihtel v zraku svoji čevljarji stol, ter obenem rohnal nad svojo ženo.

Ko je divji lov dosegel svoj vršek in se je skrivaj Luka že veselil, ko je videl, kako ga pričujoči ljudje glasno hvalijo radi njegovega junaštva, je še bolj rohnal in vihtel stolico.

Toda glej, oh, nesreča je hotela, da se je stolico slabo pritrjena noga izdrila ter je z vso silo priletela bežeči Mici v hrbet. Mica se je vsa razdražena obrnila ter se s krikom: »Tako se nisva zmenila«, vrgla nad svojega moža ter ga z nogo od stolice tako žehtala, da so kosci obleke kar leteli od njega. S tem dnevom je bila zapечатena usoda čevliarja Luka in je sklenil, da z »babo« ne sklene nobene pogodbe več, raje trpi kot črna živina.

Pretnarjev Francosko-slovenski slovar se dobi v »Narodni Knjigarni« ~ ~ v Gorici ~ ~

Micika in Hanza.

Hanza: Dober den (dan) Micika kak pa te, da si nès (danes) tak šikana pa šimi punèuhe (čevlje) pa novi tak lepi hütl (klobuk) imaš.

Micika: Ja, veš ka Hanza, naša Frau (gospodinja) so šli nès furt, z ajzelponom (železnico) te sem si pa jaz njihove punèuhe in pa hütl spodsodla, da bom bolj fest vun vidla (izgledala). Pa tudi ti Hanza si nès tak nobl, pa novi federbuš maš na klobuki.

Hanza: Kak pa te misliš, ovi keden (teden) so pr nas jenega petelina ubili, te sem mu pa jaz rep vun spipau (izpulil).

Micika: A, tak je toti zohen (a, taka je stvar.)

Hanza: Micika, kam bi neki nès šla, ko je tak lepi den (dan.)

Micika: Pa pujma (pojdiva) v Rotvaj (Radvanje) na veselico olupševalnega društva za magdalenski vorstat (predmestje) tam bo vse bolj hajmišno (domače).

Hanza: Te pa le pujma, da naju totj (tisti) ferdamani Čuk iz Gorice ne vidi, ko tak zmiraj od totega brukna (mosta) u svojoh cajtengah piše.

Micika: Te pa pujma, pa veš koj Hanza, ko bi jaz totiga Čuka udobu, bi ga kar na ploci (mestu) totšlogou (ubil).

Gospod Polkovnik.

Neki stari polkovnik, ki je z eno stal že »v cilindru«, kakor so svoje dni govorili Dunajčani o častnikih, ki imajo iti v kratkem v zasluženi pokoj, je imel navado, da je pri svečanih paradah izpraševal mlade častnike, včasih tudi podčastnike, o njihovih družinskih razmerah. Pri tem pa

je rabil vedno ista prašanja: »Kdo so Vaši starši in s čim se bavijo? — Koliko otrok Vas je? — Kako izhajajo starši z zaslužkom?«

Nekoč so bili prideleni temu polku trije mladi častnikošaljivci. Ko so izvedeli za dolgočasno slabost starega polkovnika, so sklenili, da ga malo potegnejo in da mu dajo na njegova prašanja iste odgovore: »Moj oče je gostilničar. — Otrok nas je sedmero: trije sinovi in štiri hčere. — Spričo naklonjenosti gostov se živi, kakor se pač more.« — Malo dni potem je bila običajna nedeljska parada. Polkovnik se ustavi pri prvem častniku in dobi domenjeni odgo-

vor, pa gre naprej. Začudi se, ko sliši od drugega isto in se obrne do tretjega. Ko mu tudi ta pove, da je njegov oče gostilničar, da ima sedmero otrok, tri sine in ..., ga prekinje polkovnik in zagrlj: »Dosti, dosti! Že poznam vso družino! — Spričo naklonjenosti Vašega polkovnika boste Vi in Vaša tovariša živelj, kakor boste pač mogli — deset dni v strogem zaporu!«

TRAMVAJ.

»Ej, ni vam treba teči, smo kompletnej.«

»Mene to ne briga, ali zdravnik mi je vkazal vsaki dan deset minut lahkega tekanja, pa tečem za vami.«

Večno bi ostal.

NEVESTA. Egon, ali ni lepó tu?
 ŽENIN Prekrasno. Tu bi ostal večno s teboj.
 NEVESTA. Seveda, tu bi se ti ne bilo treba bati, da stopiš z menoj pred oltar.

STARODAVNOSTI.

Zena: »Zdi se, da je kralj Tut-Ank-Amon po štirideskih let še čudovito dobro ohranjen.«

Mož: »Da, — in ti jih nimaš niti petdeset, pa se o tebi ne more kaj takega reči.«

ZVESTA ŽENA.

»Kako je Vaši gospe?«

»Veste, pred par tedni mi je že v tretjič ušla in vsakokrat s kom drugim, pa se je tudi vsakokrat vrnila. Oj, moja žena je zvesta kot suho zlato!«

NA LETOVIŠČU.

Gospa: »Lepo bi bilo tu, da ni, toliko bolh. ki nas grizejo cele noči!«

Gospod: »To še ni tako hudo! Pomislite, kako bi bilo, da smo kje v Afriki, kjer je toliko ko kanibalov (ljudožrcev)!«

VARČNOST.

Neki ameriški list je iznenadil svoje čitatelje z naslednjim opominom: »Varčnost je imenitna čednost. Človek sme biti tako varčen, da rabi bradavico na vratu namesto gumba na srajci, iz varčnosti se more voziti skrit pod železniškim vozom, sme ustaviti uro, da se kolesca ne izrabijo prehitro, v pisnih more opustiti pike in vejice, da prihrani par kapljic črnila. Pri vsem tem je tak človek še vedno gentleman in kavalir v primeri z onim, ki vsak dan dobiva s pošto naš časopis, a navzlic opominom — ne plača naročnine!«

TATVINE.

»Grozno je to, vsak dan navrtajo kako železno blagajno.«

»Jaz sem že prišel do tega, da jo pustim kar odprto, tako mi jo vsaj ne bodo pokvarili.«

J. Jurkovič — Karlo:

Drugovanje.

ČULIČ: Poslušajta! — Tako razburjen, kakor smo se prej razstali, vžamem kapo in palico ter grem na cesto s trdnim sklepom, da vprašam prvega, ki ga srečam. Vseeno, če bi mi usoda nasproti prinesla cigana ali pa Rezjana. No mesto tega... komaj stopim iz hiše, pa glej ga starega znanca... nekega doktorja. Pozdravila sva se, spoznala in se poljubila. Razložil sem mu svojo skrb in ga vprašal, če bi šel za druga. In je sprejel. Komaj čaka. Sedaj je v sobi, kjer se preobleče in takoj bo tukaj.

MANDA: A kje ima voz?

ČULIČ (v zadregi): Voz?... No... on ni prišel... On ni prišel z vozom, ampak... s konji... v kočiji seveda... Poslal jo je že nazaj.

JELICA: Že gre! — Zdi se mi, da že gre.

ČULIČ: Je, on je. (Petrica pride iz hiše.)

IX. PRIZOR.

Prejšnji in Petrica.

ČULIČ (mu gre nasproti): Izvolite, dragi prijatelj! (Petrica v Čuličevi obleki. Se pokloni.) Žena... hčerka! Čast mi je predstaviti vam starega prijatelja, našega novega druga, gospoda... (v zadregi) gospoda...

PETRICA: Vička Golibradiča, gospoda moja.

ČULIČ: Da, naravnost z jezika ste mi vzeli: gospoda dr. Vicka Golibradiča... Nenavadnost tega imena...

PETRICA: Prosim, prosim...

ČULIČ: Hotel sem reči: Nenavadnost tega imena ne dokazuje niti najmanj, da gospod ni častit človek in dober prijatelj.

MANDA: Vaša služabnica, gospod! — Dobrodošli ste nam. Ze'lo nam je ljubo, da smo to nalogo poverili ravno vam, staremu našemu prijatelju. — Če smem vprašati: Kje in kako sta se seznanila z mojim možem?

PETRICA (zaše): Sedaj se pa le drži, Petrica! (Pogledujoč na Čuliča glasno). M-m-m-m pred devetimi leti v... Mletcih na... sejmu.

ČULIČ: V Metliki ste hoteli reči, kaj ne?

PETRICA: Da, da... Slabo sem izgovoril. Imam namreč neko organsko napako na jeziku, katere seveda nisem sam kriv, kakor ne temu, da se imenujem Vicko Golibradič.

ČULIČ: To je res: temu niste ni malo krivi vi. — V ostalem pa, ženka in hčerka, drug ni danes še ničesar jedel. Pojdita pa mu pripravite dobro južino: a jaz grem, da napišem Perušiču pismo in da mu javim, da smo našli druga. (Petrici). Gospod, moja hiša pa vam je na razpolago kot doma. Karkoli želite, samo recite: vsa moja družina in vsi smo vam na uslugo. A pojutranjem bo, če Bog da, poroka. (Se priklanjajo.)

(Zastor pade.)

(Dalje.)

Moji zobje.

O zlati in presrečni časi, ko sem še imel mokroto za ušesi in v ustih mlečne zobe! Če sem začutil, da se mi maje zobček, sem se neprestano držal zanj in obhodil sorodstvo do petega kolena, da jim oznamim važni dogodek. Ljubeznivi striček Miha me je vprašal s sladkim glasom: »Zob se ti maje, tako, res? Kateri pa, pokaži no, naj ga potipljem!« Pokažem mu ga, stric ga prime in — rrrsk! — je bil zob zunaj; niti toliko časa nisem imel, da bi bil strica Miho vgriznil v prste. Malo grdo sem gledal nekaj časa, ko so se mi drugi smejali, pljunil parkrat, potem sem pa bil zopet lačen, gledal sem, da sem prišel do kruha ali do sadja, in na mestu prejšnjega mi je kmalu zrastel nov zob.

Prišla so pa leta, in vse je prišlo drugače, in tako je žal ostalo. Zobje so me začeli boleti, gniti mi, trgalo me je po ustih. Moral sem hoditi krog zdravnikov ter jim plačevati za izdiranje in plombiranje. Najprej sem hodil k zobozdravniku, ki je bil znan, da dela najbolj po ceni. Toda on sam se je igral v drugi sobi z neko gospodo, z mojimi zobmi pa si je dal opraviti praktikan, ki mi je računal prav dobro. In pri tem nisem dobil v usta morda zlata, ampak le amalgam in porcelan.

Šel sem k drugemu, ki je bil bolj naroden. Ko sem že sedel precej časa v tistem stolu, pri dere naravnost iz kuhinje asistentinja, po čebuli in česnu je dišala. Letala je krog mene in mi usta odpirala, da sem se bal, ali jih bom še mogel kdaj zapreti.

Potem sem poiskal zobozdravnika, ki je bil znan kot neusmiljen mesar, a da močno dela. Čakal sem dolgo. Ko sem prišel na vrsto, je šlo »drrr, drrr...«, da se je vse bliskalo. Čez par dni pa sem nosil krog ust kraste, da groza.

Potem sem stopil k tistemu, ki je bil blizu postaje. Ena, dve, tri sem sedel na stol, je bila luknja v zobu zadelana, sem plačal in bil zunaj.

Tako sem hodil k zobozdravnikom lepo vrsto let. Izdreti sem si dal šest zob, med njimi enega »modrega« tam zadaj, plomb pa nosim tačas 24. Kadar bo še ene treba, bom torej obhajal srebrni jubilej. Seveda, če bo prostora za njo, ker močno se mi zdi, da je že vsak zob navrtan in zalit.

Plačal sem za vse to svoje trpljenje v sedanji valuti lepe tisočake. Več plomb mi je že

KONCERT

„Pevskega in glasbenega društva“ v Gorici se vrši prihodnjo **SOBOTO dne 27. junija 1925 ob 8^{1/2} uri zvečer v dvorani „TRGOVSKEGA DOMA“**. Pridite, goriški in okoličanski Slovenci, k koncertu. Prvi pevski zbor na Goriškem bo ta večer proizvajal ženske, moške in mešane zборе, kvartete, duete.

Nastopi prvič tudi društveni orkester. Na vspredu so tudi krasne narodne popevke za moški zbor, kakor tudi večno lepa skladba za mešani zbor s samospévom, s spremljevanjem harmonija in glasovirja „Zlata kanglica“.

izpadlo in mislim, da imam že tudi četrtino želodca plombiranega, ker gotovo večkrat kakšno plombo pojem. Kadar jem, grizem previdno, kakor da imam steklo v ustih in hrano goltam kakor puran. Spajna nimam, ker mi želodec nagaja.

Če je kdo v položaju, da bi

zadremal, in mu te vrstice pripomorejo do trdnega spanja, me bo veselilo, ker za take namene se listi pišejo. Želim mu tudi, naj bi se mu sanjalo, da smo že tako daleč v razvoju, da nima več zob in mu ni treba hrane grizti, ampak, če je lačen, seže v žep po majhno pravo, malo potegne in je sit.

DA PREJE PRIDE.

Hanza: Kam te tak hilaš (hitiš) Feliks.

Feliks: Karto za Marbrek (Maribor) sem si kupu, te sem pa cug (vlak) zamudu zaj (sedaj) pa moram hlati (hite-ti) da ne bo zug preje u Marbreki kak jaz.

HRVAT IN HREN.

Hrvat pride v letovišče Rogaska Slatina in vidi gospodo, ki je poleg mesa tudi hren. Hrvat hrena še ni poznal in si misli: »Kaj more to biti, da je još bolje nego meso?« Prisede in naroči natakariči: »Dajte i meni za tri forintj ovoga!« Bilo je pred vojsko, in zato ga je za tri goldinarje dobil dosti. Vzame ga celo žlico v usta, Hren Hrvat u v nos, Hrvat pa hitro nož iz žepa in si nos odreže.

Pozneje je pravil: »To je bilo dobro, da sem imal nož kod sebe. Drugače bi mi bilo celo glavo razneslo!«

Nikoli ni prepozno.

ON. Gospa, ali ste se vi res znova poročila takoj po moževi smrti? Navada je, da se počaka vsaj en mesec.

ONA. Res? Nisem vedela. — Prihodnjič bom čakala vsaj eno leto.

DRAMA.

PRVI AKT.

Godi se v ordinacijski sobi znanega zdravnika.

Vstopi zdravnikova sobarica. Sobarica: »Gospod doktor, v salonu je gospod Verpilé.«

Zdravnik: »Gospod Verpilé, — da, da, — bolne ledvice, — gotovo pride poravnat mali račun. Naj vstopi.«

Gospod Verpilé vstopi: »Klanjam se, gospod doktor, drago mi je, — kako se kaj imate? — Nisem hotel iti mimo vas, ne da bi vas pozdravil, — vam stisnil roko.«

Zdravnik: »Ah, predobri ste, hvala vam. — Kako pa z vašim zdravjem. — Počutite se pač že popolnoma dobro?«

Ta interesanten razgovor traja še par minut. Gospod Verpilé se poslavlja: »Dragi gospod zdravnik, nočem, da zamudite radi mene svoje dragocene trenutke, etc. — (Odide) to se ponavlja.«

DVANAJSTI AKT.

Gospod Verpilé, kateremu je sobarica kar vrata odprla.

— »Že zopet sem tu, dragi gospod zdravnik. Že v dvanajstič vam pridem vočtit dober dan, ali to naj bo tudi zadnjič. Midva se pač zlagava z računom, dvanajst obiskov ste mi napravili v zadnjem času, kaj ne?« — Zdravnik pregledavši svoje zapiske: »Da res, dvanajstkrat sem vaš obiskal.«

Gospod Verpilé: »No, potem sva pa danes kvit, poravnal sem svoje.«

Zdravnik — ves iz sebe: »Kako, kvit, — poravnal?«

Gospod Verpilé: »Da, poravnal sem — vi ste prišli k meni dvanajstkrat in jaz sem vam danes vrnil dvanajst obiskov.« — (Resno odide.)

MEŠANA DRUŽBA.

Sedanji angleški kralj Edward VII. je nekega dne v svetovnoznanem kopališču Aix les Bains srečal svojega pariškega krojača in ga prijazno nagovoril. Kralj ga je med drugim prašal, kako sodi o občinstvu, ki se zbira v tem me-

stu. — »Veličanstvo«, odgovori krojač z navihanim nosom. »zdi se mi, da je družba nekam mešana«. — »Imate čisto prav«, odgovori kralj z nasmehom, »ali pomislite vendar, da ne more biti vsak gost angleški kralj ali pa pariški krojač!«

DVOMLJIVA SIMPATIJA.

»Viktorija, (kuharica) le pustite, da se zažge pečenka in da se prismoji prikuha, mati moje žene pride h kosilu.«

MED PRIJATELJICAMI.

»Kaj se ti pač zdi, kaj se bo storilo, ko postaneva stara?«

»No, kar drugi, — žal jim je, da niso več mladi.«

RECEPT ZA DOLGO ŽIVLJENJE.

Če hočeš dolgo živeti, hodi v listje spat! Smrt pride mimo, misli, da leži svinja notri, in gre naprej. To vedo be-rači in zato dosežejo tako starost, ker zahajajo v listnjake spat.

„Ah ne, Renzo, za božjo voljo!“ je kliknila Lucija. (Tretje pogl., str. 31).

Izšel je in se dobi v „Narodni Knjigarni“ v Gorici svetoven roman

ZAROČENCA

(I promessi sposi)

katerega je spisal sloveči italijanski romanopisec Alessandro Manzoni, poslovenil pa učenjak, naš rojak-domačin iz Št. Andreža, profesor dr. Andrej Budal. • Obsega s slikami nad 600 strani v veliki osmerki. Tisek in oprema luksurijozna. • Pošilja se proti povzetju ali proti naprej poslanemu denarju :

- Cena romanu v knjigarni . L. 30.—
- Po pošti * 33.—
- Vežan, v knjigarni * 34.—
- Vežan, po pošti * 37.50
- Za Jugoslavijo, franko . Din. 85.—
- Za Jugoslavijo, vežan franko * 95.—

Naročniki v Jugoslaviji dostavijo denar potom Ljubljanske Kreditne Banke in njenih podružnic na naslov „NARODNE KNJIGARNE“ v Gorici.

Vsebina romana je krasno-veličastna, pretresljiva. Le pogledjte eno izmed slik romana, zraven natisnjeno, kjer lepa Lucija na kolnih in z vzdignjenimi rokami prosi svojega zaročenca Renza, naj se ne maščuje nad malopridnežem don Rodrigom, ki je preprečil njuno poroko s tem, da je potom dveh razbojnikov zažugal kuratu, donu Abbondiju, da plača z življenjem, če poroči Lucijo in Renza, kajti malopridni don Rodrigo si je krasno devojko Lucijo izbral, da bi služila njegovim pohotnostim.

Praktičen mož.

Prijatelj je kupil od nekega Italijana opico. Čemu, tega ni vedel nihče. Pred kratkim pa sem ga obiskal v njegovi hiši zunaj mesta. Med drugim sem ga tudi vprašal, kje ima opico. Smehljaje me je peljal na vrt. Na visokem kolu je sedela, privezana za noge. Nerazumljivo sem zmajal z glavo in pogledal začudeno prijatelja. Končno je rekel nasmejavši se: »Glej, takoj tu za plotom teče železniška proga. Dnevno vozi po njej štirindvajset tovornih vlakov, polnih premoga. Na vsakem vozu sedi po en železničar. In vsak železničar hoče dražiti opico in meče nanjo premog. Toda, do danes jo še nihče ni zadel, hvala Bogu. Jaz pa sem zadnji teden spravil šest centov premoga v svojo drvarnico.

ZNAMENJE DEŽJA.

Gospa pravi na večer viničarju: »Zdaj bo pa kmalu dež, ker so nočoj zvezde tako goste«.

Viničar pa je bil ravno nekoliko nasajen in ji odgovori: »Navadno je takrat dež, kadar so oblaki gosti!«

V MUZEJU.

Dve slovenski kapeli (rekruti) sta obiskali v nekem italijanskem mestu muzej in se začudeno ustavita pred kipom nekega gladijatorja. Kipu je maršala noga in roka, čelada je bila vsa razbita in obraz na različnih krajih poškodovan. Ob nogah je bilo zapisano: »Zmagovalec«.

»Prmejko kuš vndr!« je rekel mlajši »če j'ta zmagou, puo b'pej rejs r'd vidu tizga, k ga je ta p'touku!«

ZANIMIV NAGROBNI NAPIS.

Nekje na dolenjepavskem sem čital tale nagrobni napis: »Tu kaj počivajo trije dvojčki, ki so umrli vsi tega in tega dne. Postavil hvaležni oče«.

SLUŽKINJA.

Micka je bila dekla iz Vipavskega in je služila v Gorici pri neki družini. Imela pa je to napako, da ni nikdar zjutraj potrkala na vrata spalnice. Nekega dne jo je prijel domači gospod: »Micka, zakaj nas nisi zopet zbudila?« Micka je odgovorila: »Tk vndr, sej s'm prou n' l'hku potrk'la!«

»Ja, za božjo voljo, zakaj pa nisi glasneje?«

»Ja, vejo g'spud, j'h nejsm tla zbed'te,«

Pozor naročniki!

Z danajšnjo številko dokončuje „Čuk“ prvo polletje. Oni naročniki, katerim poteče naročnina so naprošeni, da isto nemudoma obnovijo, sicer prihodnje številke ne dobé. Pa tudi nove naročnike si želi „Čuk na palci“. Saj **Lir 7.50** za polovico leta zmore vsakdo. Za ta znesek, si zagotovi tedensko Čuka v hišo, ki razveseli in pozabava njega samega in celo družino.

Jugosloveni pošljejo za polovico leta **Din. 28.-**, naši bratje v Franciji **10 frankov**, amerikanski bogati strici pa samo **polovico dolarja**.

Čuk naj zabava vse Slovence, kjerkoli prebivajo, ne oziraje se na državne meje.

UPRAVA „ČUKA“.

Šior Čuk!

Staven an dopio, de ne znaš ti prelube Čuk, de suo u Ruo-jane jenu anka u kafè Miramar, tu pr štacjone ledje, ke te kontraštirajo per forca, de jest nemam prou, de taku pišem uod Ruojana. Ledje benedeti! Prouzaprou ne baciliram duoste, ma per amor de ješčicja be jem tou puovedat, de žbalerajo. Kder nemam prou, moučim ku — zid. Drgači pej: »lej, ke nova šjori!« Kuker prave škure, kder gre čupet nou gunt jenu ga čejo uosleporet.

Ne znam, muorde skakajo puo mene z lebezni. Pol darše, zakej zdej smuo ratala moderni; mašima püpe, ke te jegrajo balon, kuker jest z mižerjo. — Ma kambirajmo deškuorš!

Mislem, de anka ti Čuk bereš »Eđinost«. Zmirem se tu bere uod »prijateljskih nogometnih tekem«. Undan sm šou gliedat, kaku se buojo fantje prjateljsku cbale. Jest sm uostu de šašo! De be ti vidu Čuk! Ane so brcale balon, ane nuoge, publiko pej, ke je gliedu, je kričou, ku matast. Kmalu bi se steple — ane suo praule: »Taži ti, ke te šon de Siberia!« druge suo zjale: »E ti, ke te šon

nato šul . . . de Vesuvio! Ma te rečem, an divertimento, de se me je delala tema pred očmi. Pej kej češ, je vse taku, de kder zečneju puozabejo, de so Sluavenci. Jenu tu je šaldu slabu! Kej majo riečt naše kompatrijote — pej sej ne smem nanka štedirat! . . . — Nej se kregajo u naše šprahe, orko — de se zastuopemo samu mi jenu ne jet truobet na velike plac. Se te zdi, Čuk?!

Zdej pej »finis« — ku reče buotra Škuretu, kder mu razbije na glave zadnje pjat . . .

Muj komplimento Sove jenu uostanem toj

Pepi sez Rojana.

Pisma.

DEKLETOVO PIŠMO.

Slovensko dekle pošilja poljube in pozdrave domačemu fantu tako-le:
Karišimo Zožepe!

Ričevi tanti šaluti e bačl da me ma penši ti šon ija M. S. še kome ultima volta ke šiamo štati šu a Srednje penšo šempre di te non poša ninte Manžare e non drmiru dopo di kuela fešta Šono venuta a kaža kuži štanka kuži mi fačevano male le gambe šomon data di Reta Mente dormire udešo pa bašta la Mijo Škrito . . .

Tu se »špegaljate«, dekleta. Čuk vse vidi, vse vč, vse dobi in vse pobere. Priobči pa

Sova.

IZ PARME.

Oj, predragi Čuk goriški, skoraj smo te pozabili, ali baš o pravem času smo se zopet te spomnili. smo po dolgem mučnem časi. Ne zameri, če slišiš, da ti pošljemo pozdrave, katere brž in koj razglesi. Pa ne misli, da sam' tebi naj veljajo ti pozdravi, naj zvedo tud' ljub'ce naše, da vojak jih ne pozabi. Res, da tu so lepote, črnooke in blondinke, a vse lepše so Slovenke, Marice in Terezinke. Kak' je pri vojakih veste, saj so drugi prej pisali, mi vam srečo le želimo, da bi zdravi vsi ostali.

Iskrene pozdrave pošiljamo vsem slovenskim fantom in dekletom, posebno pa onim, ki se večkrat spomnijo na nas. Tudi mamice in naše stroge očete lepo pozdravljamo ter se jim priporočamo, naj nas ob večkratnih prilikah ne pozabljajo. — Slovenski fantje-novinci 6. Comp. Sanita — Parma — Tomažič Vojko, Kanal-Morsko; Jeras Fedič, Ajdovščina; Zgavec Franc, Črni vrh; Kompara Roman, Lokavec; Kriščak Leopold, Barkovlje; Dr. Gantar Kaje, tan; Idrija; Bensa Jožef, Gorlea; Stenberger Herman, Branica; Morel Andrej, Drskovče; Uršič Josip, Mlinško pri Kobaridu; Sabec Franc, Zagorje; Stenberger Jožef, Vrbovo pri Il. Bistrici; Žele Jožef, Trnje; Mravljie Jakob, Čerkno.

POZDRAVI FANTOV-VOJAKOV OD 6.ta COMP. RAMAZERJEV (metlarjev) V PIACENZI.

»Metlarjev« — ali ste že kedaj čitali, da bi obstojala kompanija takih vojakov? Kaine, morda v srednjem veku, ko so hodili naši pradedje nad Turka s kosami, cepci in vilami, takrat so morda hodile nadenj tadj žene z metlami. Velikokrat se tu pa tam tudi sliši in bere, da se ojunači kaka energična žena in se spravi nad

moža z metlo, zlasti kadar prakticira za cestnega geometra. Jaz bi na primer, če bi prišli tako daleč z žensko enakopravnostjo, da bi morale pod orožje, z vso vneto podpiral mnenje, naj se ustanovi regiment ramazerk — po naše metlark, ker bi se na vsak način jako hrabro izkazale. Pa stem dokazovanjem še daleko ne trdim, da smo mi, ki pod italijansko vlado služimo domovini z metlami, ženske, bodisi dejansko ali po značaju. Prvi dokaz pobijem s tem, če priznam, da nam lepe hčere slavno »lepe« Piacenze neizrečeno ugajajo. (Ne razumem, kako je mogel Bog ustvariti tak kontrast). Proti drugemu dokazu pa postavim Janeza iz Jasnega (pa ne neba), ki ravnokar pomete, če vam povem, da je danes opoldne v svoji sveti moški jezi zaenaj gaveto od zid, ker je bila paštašuta v njej. Ali ni to hrabro dejanje. Janeza in vsakega kranjskega Janeza vredno, nikakor pa ne Mice ali pa Reze, ki se komaj na kakega serženeta ozre. No nazadnje pa ima tudi soldaški stan svoje koristi. France s Križa na primer pravi, da se sedaj sploh nikoli ne bo oženil. Naravno iz čisto pametnega vzroka, ker se je sam naučil pometati poleg svoje brivske učenosti, ki mu nese redno vsak dan šestdeset čentezimov, vštveši zraven še dnevno mezdo štirideset čentezimov. Nasprotno pa pravi Lojze iz Črnič, da ga bo sedaj vsaj marala njegova Angelca. Naravno, on bo namreč pometal — ker zna — ona, pa bo le lepo za pečko sedela in se »fletno« imela. Zadnjč sem bil moja malenkost »piantone«. (Torej moja malenkost je iz Vipave in se strašno boji, da se je vsem vipavskim fantom zamerila ker mu nič ne pišejo. Seveda, hazenašice . . .!) Ves navdušen pridem k Tonetu iz Ajdovščine in mu povem — bolj tiho, ker sem bil zagrljen: »Ti, jaz sem piantone!« — »Kaj!« me nahruli »Jaz da sem pijani Tone?« Cmak!! Pa mi je priletela taka preko sšlen, da me je takoj grlo ponehalo boleti in sem mu takoj raztolmačil. Pa kaj, ko je po toči prepozno zvoniti. Tone iz Ajdovščine mi je še pripomnil, da se je tudi zmotil in rekel nekemu mestu »piantone« — pardon, Seveda črni kalabrež je pričel: »Perche, faj in culu, no's . . .« v svojem čudnem dialektu. Zadnjč smo stali na dvorišču in so nas klicali po imenu. Seveda vsak je moral reči »presente«. Lojze pa ni vedel, kaj je to, in je na ves glas zaklical, ko je bil poklican »sergente«. Seveda smo se smejali.

Pepi iz Števerjana pa kolne Indijance v Afriki, ker mora jesti pašto šuto in panjoke! Nič kaj galantno pa ne kolne Čulokafrov, ker . . . kaj bi se sramoval, ker se mu toži napraviti brando. Sicer pa, če potrebujete kaj metel, se kar obrnite do nas, jih imamo v zalogi vsake vrste, debele, ozke, dolge, kratke, razkave, mehke in vse po ceni, pravzaprav zastoni. Mi še sanjamo o njih. V soglasju z vsemi Slovenci in Neslovinci sem se drznil popraviti ime našega mesta iz Piacenza v Dispiacenza, če je pravilno, ker nam čisto nič ne »piace«.

Ob koncu svojega dolgega pisma pozdravim še vse naše male in velike, suhe in debele, lepe in grde, blondinke in brinete in jim povemo na uho, naj se boje, ker, ker . . . Pozdrav tudi našim starišem. Pa jim navdušeno povemo, da se malo veselimo razglednice, bolj pisma, najbolj pa denarja. Vedno smo razočarani, če dobimo pismo in ga tresemo, tresemo, pa nič iz njega ne pritresemo. Nazadnje še pozdray letniku 1906, ki ga nestrpno pričakujemo, da mu oddamo nekoliko pašte šute in panjoke in bremen, ki jih prenašamo že tako dolgo, svojih dvajset dni.

Anton Baučer, Ajdovščina; Pepi

Rožič, Števerjan; Gabrijelčič Franc, Ložice; Inamo France, Maukamudnar, Sv. Križ; Leban Lojze, Gorkolubi, Črniče; Boštjančič Janez, Jansen p. Trnovo; Bajec Karlo Nebodigatreba v Vipavi, Vipava; Vlado Koruza, Trst; Požar Ivan, Sežana.

UBELJCEM.

Moja hčerka je še mlada, ima komaj šestnajst let, zato pa vsem je draga, saj je velik svet.

Svet je pač za vse ljudi, solnce sije na vse strani, čeravno nje ljubi tu ne živi, le za enega srce ji gori.

Jurko z Grape.

POMOČEK ZA STAROST.

»Babica, kaj si delala, da si doživela sto let?«

»Dobro sem jedla.«

»Ded, pa ti, kako si doživel sto let?«

»Dobro sem pil.«

SUM.

Gospa Debeličeva: »Nocoj po noči sem nenadoma zaslišala neko šumenje in copotanje. Napravila sem luč in zagledala pod posteljo nogo.«

Gospa Suhovičeva: »Vlomilčevo?«

Gospa Debeličeva: »A, kaj še! Mojega moža, tudi on, je rekel, da je slišal šum.«

SLEPARIJA.

»To sem nabrisal železniškega uradnika. Zahteval sem karto za tja in nazaj pa se ne vrnem več.«

Pravijo.

Pravijo v Košani, da se od vladne strani zelo agitira za ustanovitev košanskega pevškega in glasbenega društva, da so se pa temu Košanci odločno uprli, ker so mnenja, da so peveci in tamburaši državi najbolj nevarni elementi ter tamburice in berbe najbolj nevarno orožje — banda pa ne!

Pravijo v koš. dolini, da je beseda »aufbiks« jako moderna in pomenljiva beseda, katere se poslužujejo le najbolj napredni in najbolj inteligentni fantje.

Pravijo, da so ustanovili košanski in postojnski pohajčaji p. d. »Figorad«, ki ima namen izučiti svoje člane, kako priti s pohajkovanjem do denarja. Pravijo, da so že popolnoma iztrebili volkove v snežniških gozdovih, le trije še tulijo po Jurjevi dolini v velik strah korajžnim fantom in v veliko veselje oglaricam in figoradom.

Pravijo, da se bomo morali zopet vrniti v kameneno dobo ter k peščenim uram, ker so nam pričeli pobirati pipce in ure; pravijo, da so te stvari državi jako nevarne, pač pa šinjorom jako pripravne za domače potrebe.

Pravijo v Studenem, v zadoščenje, da se je trdovratni grešnik spreobrnil in izgubljeni sin vrnil, se vršil v kralji jami plesni direndaj. V jami je veliko blato, radi tega bodo plesale dekleta — spodrecane — v svilenih nogovicah.

Pravijo v Belskem, kopalnišna sezija je povzročila, da hodijo neka dekleta v kopalnih oblekah k maši. Čuk pa pravi, — da se tako obleče kadar gre rake lovit.

Pravijo, da je v Potokih neki mož, ki ima le z dekleti in opravljalnostjo opravilo.

Pravijo trije fantje v Strmci, ker nam je Andrej o rudeči »farbi« in izgubljenem sinu, ano tašno povedan, da j' b'lo smeha za poč't, se je Matija takoj na Čuka naročil.

Pravijo dekleta na Sirmem bregu, da bodo postavile štiri nagnojene cvetoče mlaje fantom za »hec« in sicer na vsak vogal po enega.

Pravijo, da naša dekleta zelo rada pišejo laška pisma. Eno je Čuk našel na cesti med Ajdovščino in Vipavo. Ne bo je priobčil to pot, a drugič se lahko kaj takega zgodi.

Pravijo, da je na Lozah neko staro tetče zmiraj v kotu, a vsem ljudem na potu.

Pravijo, da se je v Mariboru tako odredilo, da se smejo ženske kopati samo predpoldnem, moški pa popoldne, to pa zato, da se ženske popoldne lažje svobodno sprehajajo.

Pravijo, da je v Mariboru pri neki kazenski razpravi državni pravnik rekel, da je neki telesno poškodovan imel 10 cm dolgo in 8 metrov široko rano.

Pravijo, da se nosijo ženske v Mariboru po najnovejši modi tako, da so razgaliene do pasa in da imajo kratke kikelce do pasa.

Pravijo, da bo kmalu poletje, ker so ženske začele sitne postajati.

Pravijo, da športno društvo »Val« iz Barkovelj ne misli za sedaj opustiti izposojevanje igralcev tujih neslovenskih društev, ker bi mu bilo potem nemogoče vsako nadaljnje delovanje.

Pravijo v Trstu namreč, da je bil izgubljen v bližini cerkve Sv. Vincenca zapisnik športnega Udruženja, vsled česar se naproša poštenega najditelja, naj bi istega izročil gospodu Cahariji.

Pravijo, da je športno društvo »Adrija« tako obsovraženo, da bi bilo zelo umestno, ko bi se ostala športna društva posluževala po možnosti dobro podkovanih čevljev, katere bi jim dalo rade volje na razpolago športno društvo »Val« in to samo takrat, ko bi se šlo za prijateljske tekme.

Pravijo, da so, vsled neštevilnih čolnov, s katerimi se vadijo v tržaškem zalivu veslači tržaškega veslarskega kluba »Sirena«, mrcali parniki čakati več dni na odprtem morju, predno jim je bilo mogoče zaslediti se v prosti liki.

Pravijo, da misli veslarsko društvo »Sirena« ustanoviti podružnico v Repentabru in na Razdrtem, s katerima misli prirediti v najkrajšem času tekmo v večem stilu in sicer z Nanosa v Vipavsko dolino.

Pravijo, da si dekleta iz Loz čistijo čevljičke s češnjam, ker je »biks« predrag in fantom bolj inponirajo.

Pravijo, da so na Lozah dve novo-dolši »punčke«, ki imajo kratka krilca, a tembolj dolge jezičke.

Pravijo, da Loški fantje prav nič ne »stemajo« svoja dekleta, zato dekleta iščejo fante po drugih vaseh, celo v Merečje k svetemu Antonu, so jih šle iskati.

Pravijo, da Tonček iz Brezja, po noči okrog leta in na Ubelskem dekletam ljubezen obeta.

Pravijo Maloubeliški fantje, da imajo Ubelska dekleta moderno prednico. Je v sorodstvu z mravljio, in ima povsod svol nos, Čuk na palci li svetnice, naj molči, da jo ne bo prebogostokrat obiskal.

Pravijo Sežanci, da sta imeli »bela golobica« in »Trebušnikova boljša polovica« dvoboj v gostilni »pri Franceljnu«; v tem dvoboju je izgubila »bela golobica« nekoliko perja.

Pravijo, da so nekatera sežanska dekleta pri procesiji na Tefovo skrivala »kolenca«; Čuk jih je videl raz Ulčerjevega kamina.

Pravijo, da so danske tetke na blinkoštino nedeljo zastoni čakale v Smarjah svojih kavalirjev, da bi jih odpeliali na ples. Ker jih ni hotelo biti, so jo jezno popihale na »Krančičevo osmico«.

Pravijo, da je Andrej Velkobosi v Sežani tako obogatel, da je kupil »cesarski hof« v Gradišcu. Kdor zna, zna!

Pravijo, da je bilo na zadnjem orliškem plesu toliko plesalcev, da je Orlečanom kofeta zmanikalo, čeprav so ga kuhali tisti dan devetkrat v vsaki hiši.

Pravijo, da je Čuk na palci zastoni

iskal po Danah Zvabovega šuštarja; na svojo veliko žalost je naposled izvedel, da je ta že obesil svojo »šuštarijo« na kol, ter da se je podal po svetu iskat šacov.

Pravijo, da imajo ledinski fantje štralk, ker je premalo vina v domači gostilni.

Pravijo, da brezniški fantje namepravajo ustanoviti tramvaj skozi Sonak v Rabje Rupa, ker je tako predolga pot k Hučki.

Pravijo, da bodo ledinski fantje kmalu vedeli, kaj se kuha v Londonu za kosilo in kaj dela profesor na Španskem.

Pravijo, da se na Lozah neki star Martinek ženi. On je šel v Istro balo pobirat.

Pravijo v Novemsvetu pri Godoviču, da so skakalke po eni nogi sklenile darovati svojemu nad vse ljubljenu Tončku za god zavoj najlepših, po limu dišečih pet. Ker se pa pete sedaj še trdno drže, prosijo skakalke Tončka nekoliko potrpljenja. Med tem mu pa želé, da bi se število njegovih častilk toliko pomnožilo, da bo lahko iz njih ustanovil kak svetovnoznani športni klub skakalk.

iz Spezie

pošljamo pozdrave starišem, bratom, sestram in dekletam. — Grubiša Avgust, Opatjeselo; Penko Franc, St. Peter na Krasu; Armanini Marij, Voloska; Repič Anton, Cepno; Golob Anton, Ledine pri Idriji; Brezigar Izidor, Kanal; Simčič Franc, Zalog; Simčič Anton, Zabiče; Trošt Anton, St. Vid; Mayer Servolo, Boljunec; Vrčon Jožef, Dobravle; Klančič Gabrijel, Miren; Rupnik Andrej, Spodnja Idrija; Križmančič Marij, Padrič; Kovač Franc, Stara Vas; Tavčar Franc, Vojščica; Suban Marij, Trst.

SLAVNOZNANA RAZPRODAJA TKANIN NA RAČUN NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV

PO ZNIŽANIH CENAH

(AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vogal Via Cavour) - UDINE

Vsled velike prodaje in ogromnega navala ljudstva, ki je obiskalo našo zalogo vsled zelo ugodnih cen in dobrega blaga, se naznanja, da se z dnem 29. t. m. postavi v razprodajo druga in še večja množina vsakovrstnega (štok) blaga po na novo znižanih cenah, ki očitvidno dokazujejo, da se vračamo k cenam prejšnjih časov.

Vstop dovoljen vsakomur brez obveze nakupa

Bogata izbira blaga za gospode in gospe. — Žamet za lovce. — Izgotovljeno perilo. — Platno. — Goba sto tkano blago za gospe. — Platno in bombaževina v vseh visočinah. — Prtenina. Brisače in servijet „Fiandra“. — Pletenine iz lanu in bombaža. — Tepihi. — Prsni oklepi iz jute in koko. — Zavese. — Blago za mibilije. — Posteljna pregrinjala in kuverte v vseh merah. — Dvošivi. — Opreme za neveste. Popolne oprave za prenočišča, zavode in internate. — Izdelane blazine iz žime in volne.

OPOMBA. Blago, ki ne ugaja naj si bo glede kvalitete ali cene se vzame nazaj.

CENE STALNE

CENE STALNE

Razprodajalcem poseben popust.

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vogal Via Cavour) - UDINE

Pravilo, da je Pepca Kovačeva do-
bila predolg ležnik in ga ji namerava
Čuk v prihodnji številki malo pore-
zati, če ga ne bo treba še pred sod-
nijo nesti.

OTROŠKA PREBRISANOST.

Bébé fantazira o darovih za
Božič:

»Babica, ali mi boš tudi ti
kaj dala za Božič?«

»Da, dragec, če boš priden
in ubogljiv.«

»Pa kaj mi boš dala, ba-
bica?«

»Boš že videl.«

»Ah, rajši mi takoj povej,
da vem, ako se spleča biti
priden.«

SREČNO NAKLUČJE.

Debeluhar vstavi zdravnika
in mu pravi: »Gospod doktor,
vi morate kaj iztuhtati, da po-
stanem zopet malo bolj suh.«
— »No, to je pa dobro, ravno
pred par trenotki me je usta-
vil moj prijatelj, ki je suh kot
trska pa me prosil, da ga ode-
belim. — Seznanil vaju bo-
dem, potem si pa že lahko
medsebojno pomagata. — Ko
sta si pomagala, na pridita me-
ni povedati.«

INSERAT.

»Kunigunda, vrni se! Ali pa
vsaj piši, kje je moja palica,
moje glave rokavice, moje hla-
če in moj štempel. Tvoj neu-
tolažljivi soprog profesor Ju-
rij Pozabljivič.«

TO NI MNOGO.

»Govorili so o možu, ki je
dosegel starost sto let.«

»To ni mnogo«, pravi Ton-
ček. »Če bi bil moj ded še živ,
bi jih imel danes sto pet in
dvajset.«

POVIŠANE ZNAMKE.

»Kaj vendar, petdeset pi-
sem boš danes oddal na po-
što?«

»Da, moram obvestiti vse
prijatelje, da sedaj ne bom
več toliko pisal, ker so zopet
znamke povišali.«

Sprejema se v popravilo
punčke iz porcelana in celuloide, lasne
zaponke, torbice, vsakovrsne stvari iz
celuloide, gumija, ambra itd. Trgovina
drobnjave in igrač **A. Fiegel**, via
Carducci 9 Gorica.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hra-
nilne knjižice in te-
koči račun, jih obrestuje
po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpove-
dnim rokom obrestuje tudi višje
po dogovoru.

Babica avtorizirana
sprejema
noseče. - Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

Velika zaloga drobnjave in igrač

A. FIEGEL

Via Carducci 9 - **GORICA** - Via Carducci 9

Velika izbira: Olavnikov, krlač, naramnic. Potrebščine za
kačilce: tobačnice, doze, fajfe, i.t.d.

Posebnosti: Predmeti za darila: torbice,
denarnice, kovčegi.

Velika izbira: Igrače za vrlove in kopaljšča, gumijeve žoge
domačega in inozemskega prvovrstnega izdel-
ka po izvirnih cenah.

Posebni oddelek: Velika izbira otroških oblek, perila,
nogavic, rokavic, kravat, nošnih rul, itd.

SANDALI prvovrstne kvalitete po konkurenčnih cenah.

ZANIMA VSE!

Ob priliki konca sezone se nadaljuje v. manufakturni
trgovini

„AL RIBASSO“ v Gosposki ulici št. 5 - Gorica
IZREDNA PRODAJA

vsega blaga 30% do 50% popustom na nakupnih cenah.
Blago za moške in ženske obleke - Svila - Bomba-
ževine - Perilo - Blago za mobilijo - Pogrinjala -
Zavese itd. itd. Ne zamenjajte trgovine s vsakdanjimi
likvidacijami. Obiščite trgovino in primerjajte blago in
cene z blagom in s cenami v drugih trgovinah.

Trgovina z manufakturno

ŠKODNIK ANTON
Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturno, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - **GORICA** - Via Rastello 7

Domače žganje	Lir 10.50—11.50 liter.
Rum Jamaica 50%	12.50 literna steklenica
Jajčna Krema marsala	12.50
Cognac	10.50 7/10
Jajčni ognac	15.50
Malaga vino	10.—
Cipro	8.—
Pissito	6.50
Chianti	4.—, 4.25, 5.50 steklenica nevracunjena

Marsala, vermout, esli spumante, spumante moškati.
Najfinejši likerji, Fernel, Bitler, Sirupi.

Zganjarna Trg Sv. Antona št. 7 — Gorica.